

Van gogobeat tot Kane

Grooven met Mar

Met *Fearless* walst Kane op dit moment over Europa heen. De cd scoort terecht hoog en zou wel eens hun grootste klapper tot nu toe kunnen worden. De rock van Kane steunt op het stevige fundament van drummer Martijn Bosman die de band zowel live als in de studio voorziet van diep groovende ritmes. Slagwerkkrant wilde met hem spreken over zijn drumwerk bij Kane en het verschijnsel groove. Maar niet alleen praten, vooral spelen! Grooven in woorden vatten valt immers niet mee, maar misschien dat we met woorden én noten een stukje verder komen. Een oefenruimte met twee drumstellen werd geregeld en ondergetekende ging een paar uur met Bosman tekeer. Een gesprek met transcripties was het resultaat.

door Mark Eeftens foto's Arjen van de Merwe

tijn Bosman

Om erin te komen, beginnen we met een rondje *raad de groove*. Dit natuurlijk ook om Bosmans kennis van klassieke grooves te testen. Om het niet te gemakkelijk te maken draaien we geen cd's, maar speel ik een aantal bekende grooves voor. Voorbij komen de Purdie-shuffle en een ander patroon van Bernard Purdie, *Cissy Strut* van de Meters, *Funky Drummer*, *Cold Sweat* en *Sexmachine* van James Brown. Een Soul To Soul groove, een gogobeat, een second line-groove, *I keep Forgetting* van Michael McDonald en *Rosanna* van Toto (beide van Jeff Porcaro). In alle opwindning vergeet ik nog een Garibaldi-ritme toe te voegen... Alleen de grooves van Bernard Purdie blijken minder bekend dan gedacht. De rest raadt Bosman soms al in de eerste seconden. Dat zit dus wel goed!

Vernieuwers

Pakweg twintig jaar geleden waren Steve Gadd, Jeff Porcaro, John Robinson en Steve Jordan de meestgevraagde groovers. Wie zijn nu de grote groove-drummers? Het lijkt wel of de drumwereld vooral oog heeft voor acrobatische superdrummers als Donati, Lang, Minnemann en Mangini. Stuk voor stuk mannen die met hun solo's alle monden open spelen en dingen doen die voorheen voor onmogelijk werden gehouden. Erg gaaf allemaal, maar hoe zit het met de groove? Gebeuren daar nog nieuwe dingen en kwamen er nog nieuwe, grote namen na de tachtigers? Groover bij uitstek, Martijn Bosman, somt er een paar op en stelt ons gerust.

'Persoonlijk ben ik niet echt geïnteresseerd in die technische virtuozen. Ik vind het heel knap maar het raakt me niet. Maar ook op het gebied van groove en muzikaliteit kwam er een hele rij vernieuwers na Gadd en Porcaro. Ahmir Thompson is daar een goed voorbeeld van. Hij heeft ook weer een hele groep drummers enorm beïnvloed. Hij leerde zo strak spelen als een drumcomputer en ging daarna weer allerlei dingen met de timing uithalen. Poogie Bell vind ik super. Abe Laboriel jr. is spectaculair goed, één van de beste drummers van dit moment. Wat hij bij Paul McCartney doet, is zó goed! En de eerste vier nummers op de cd van Vanessa Carlton heeft hij ook ontzettend goed gedrumd!

'Dave Grohl vind ik echt een held, met eenzelfde soort rondheid die ook Bonham had. Hij betekent veel voor het rockdrummen op dit moment hoor! Het valt me op dat dat soort drummers heel erg rockdrummer zijn, en eigenlijk ook weer helemaal niet. Alsof ze hun basis uit de jazzmuziek hebben gehaald. Zeker bij Bonham hoor je die swing heel goed en bij Grohl is het weer verder geëvolueerd, maar het groovert wel.

'Ik luister verder ook naar bepaalde hiphop, zoals Slum Village. Daar hoor je ook weer allerlei nieuwe dingen, weliswaar geprogrammeerd, maar als drummer kun je daar dan ook weer op doorgaan en dat geeft dan ook weer een hele nieuwe *vibe*. Thompson, Laboriel en Grohl zijn mijn drie grote helden. Ze grooven allemaal als de tering! Ook voor mezelf is het de grootste uitdaging om met een bepaalde feel meerwaarde te geven aan het liedje, en dat kun je op duizend manieren doen. Ik ben ook wel degelijk onder de indruk als ik Steve Smith zie spelen, maar ik ren dan niet meteen naar huis om te gaan oefenen.'

Simpele grooves

Wat is grooven voor jou eigenlijk?

'Tja, dan kom je al gauw in allerlei vage termen terecht. Het gaat grooven als het danst! Als de groove waar de drums deel van uitmaakt, zorgt dat je zin krijgt om te dansen.'

Hoe bereik je dat als je het nog niet kunt? Moet je dan helemaal terug naar waar het begon?

'Dat hoeft niet, maar het is wel interessant om te weten waar de ritmes van James Brown weer vandaan komen. Zijn drummers waren jazzdrummers en heel veel komt natuurlijk wel uit die jazz voort. In zijn allereerste aanzet was jazz al heel erg groovy. De drummer moest swingen! Maar ook in de rockmuziek in die tijd waren jongens als Mitch Mitchel bij Hendrix en Bonham bij Led Zeppelin geïnspireerd door grote helden als Krupa, Rich, Philly Joe Jones en Elvin Jones. Luister naar funk en soul en de oude Motown-nummers, die grooven als een bezetene!

'Natuurlijk moet je er ook gevoel voor hebben en het interessant vinden. Ik zou me in eerste instantie juist heel erg beperken. Veel simpele grooves zijn vaak het mooist. Heel goed kijken naar wat die hi-hat,

'Het gaat grooven als het danst!'

bass en snare precies doen en hoe hard of zacht ze gespeeld moeten worden. Wanneer gaat het swingen, wanneer niet? Waar ikzelf bijvoorbeeld achterkwam, is dat bij veel goedwerkende grooves de hi-hat juist héél rechtdoor geslagen wordt, dus zonder accenten (voorbeeld 1). Ook vaak heel gejaagd trouwens. Je hoort dat bij Steve Jordan, Ahmir Thompson (voorbeeld 2) en ook bij Earth Wind & Fire (voorbeeld 3). Door het gebruik van dat soort details begint het vaak pas écht te werken.'

Hoe heb je het zelf geleerd?

Veel spelen en luisteren! Ik ben daar altijd mee bezig geweest en toen ik bij Gotcha zat, kwam daar ook nog de invloed van de gogo bij (voorbeeld 4). Daar heb ik heel veel geleerd. Ook bijvoorbeeld het naar de één toe spelen. Zoals bijvoorbeeld: (voorbeeld 5). Bij Kane speel ik de hi-hat eigenlijk ook bijna altijd heel recht, dus zonder kwartenaccent. Ook het gebruik van heel veel ghostnotes terwijl de hi-hat en de kick juist rustig blijven, kan bijdragen aan de groove.

Welke drummers hebben jou daarbij beïnvloed?

'De drummers bij James Brown, bij Sly Stone, en P-Funk-drummers als Jerome Brady. Ook Stevie Wonder is geweldig! Verder Steward Copeland en Phil Collins die zelf ook een groot Motown-fan is en altijd de groove zoekt. Zijn invulling, eerst bij Genesis en later solo, is altijd heel erg eigen. Terry Bozzio, >>

> Tony Williams en ga zo maar door, het zijn er zo veel. In Nederland vind ik Cyril Directie heel erg goed; een heel andere timing dan de mijne, maar zo stuwend en zo sterk. Zijn lossere en vrijere benadering is ook heel mooi; ik ben fan van hem. Ook Ton Dijkman kan heel goed souldrummen en heeft een waanzinnige timing. Ik ken hem al heel lang en we hebben veel samengespeeld. Hij is te gek.'

Ultieme Kane-groove

We lopen met Bosman langs de nummers van *Fearless*. Wellicht vinden we daarbij de ultieme Martijn Bosman-groove. Te beginnen met het heftige intro-ritme van *Something To Say* (voorbeeld 6).

'Dinand (Woesthoff, zanger van Kane; red.) zei dat hij het hardste Kane-intro ooit wilde. Ik ben meegegaan met de wahwah van de gitaar. Ken je *Driver's Seat* van Sniff 'N' The Tears? Dat bassdrumpatroon paste daar precies in; dat heb ik altijd een gaaf ritme gevonden.

Laat je het met opzet over twee maten lopen om het muzikaler te maken?

'Jazeker, dat gebeurt in het couplet ook (voorbeeld 7). Op de vorige twee cd's hebben we met producer Michel Schoots gewerkt, en hij denkt ook heel erg in langere lijnen. Als je vier maten in blokjes van één verdeelt, wordt het allemaal wat stijver. Ik had echt de neiging om het héél erg elementair te houden en alleen in de groove te denken, maar met die langere lijnen is het toch wat muzikaler. We hebben voor het couplet wel heel erg gezocht naar allerlei variaties en veel uitgeprobeerd. Zoals het nu is, past het 't best bij de zang en het liedje.'

Het gedempte ritme dat je in het intro van Don't Let It Pass You By (voorbeeld 8) speelt, is dat een sample of heb je dat zelf gespeeld?

'Dat is een heel lekkere groove om te spelen. Ik heb dat nummer eigenlijk twee keer ingespeeld, maar de tweede keer met één microfoon en anders gemixt. We vonden dat er in het intro en ook in het tussentstuk een soort van breakbeat moest komen, dus ik

'Dinand zei dat hij het hardste Kane-intro ooit wilde.'

speel als het ware met mijn eigen sample mee. Het bevat veel ghostnotes, evenals *Faith* trouwens.'

In Master Of The Game zitten ook een paar leuke ritmes, eerst op snare (voorbeeld 9), dan op floortom en dan op bekkens (voorbeelden 10 en 11).

'Dat is er weer een waar ik de ritmes van het gitaarloopje heb overgenomen. Er zit een mooie opbouw in, maar verder volg ik gewoon de gitaar.'

Ook in het nummer Fearless zitten een paar mooie grooves (voorbeelden 12 en 13) waarin de ghostnotes vaak de bassdrumpartij overlappen. Horen we hier de ultieme Martijn Bosman-groove? Hebben we hier in één groove jouw ritmische essentie te pakken?

'Haha... ik denk eigenlijk eerder de ultieme Kane-groove. Je komt hem inderdaad vaak tegen in allerlei

variaties. Je kunt er zoveel mee doen, en het speelt ontzettend lekker.'

Heb je bij Kane genoeg vrijheid om met je eigen patronen te komen?

'Dinand heeft vaak wel een duidelijk idee van wat hij wil horen, maar ik krijg genoeg vrijheid om met leuke ritmes te komen. Als mijn idee goed is, wordt het gebruikt. Ik speel in dienst van het liedje en daar zit voor mij dé uitdaging. Omdat de liedjes van Dinand zijn, is hij wel degene die weet hoe het uiteindelijk moet klinken. Het eindresultaat is deze keer wel een duidelijk nieuwe stap in de ontwikkeling van Kane. Dat is weer het resultaat van het vele spelen en onze persoonlijke ontwikkeling. We zijn dan ook erg blij met het resultaat.' ■

